

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula

Sędziowie: SSO Anna Judejko

SSR del. do SO Katarzyna Stolarek (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Agata Gorzałczany

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Anny Oszałdowskiej - Kocur

po rozpoznaniu w dniu 2.10.2014r.

sprawy: **K. O. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art.157§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 13.05.2014r, sygn. akt II K 440/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 wyroku dotyczące powództwa cywilnego oraz związane z nim rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 wyroku w przedmiocie zwolnienia oskarżonego od wpisu od powództwa cywilnego,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. Ż. kwotę 516,60 złotych brutto tytułów kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
4. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Dariusz Kawula SSO Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 440/13 Sąd Rejonowy w Kościanie uznał K. O. (1) za winnego tego, że w dniu 13 kwietnia 2013r. w S., woj. (...), uderzając kulą ortopedyczną P. B. (1) spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania palca wskazującego ręki prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała u P. B. (1) na czas powyżej 7 dni. Za powyższe Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby (punkt 1 wyroku).

Nadto Sąd I instancji w pkt 2 wyroku zasądził – na podstawie art.415§1 kpk – od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. B. (1) kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia popełnienia przestępstwa, w pozostałej części pozwu nie uwzględniając. W pkt 3 wyroku Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania oraz od uiszczenia wpisu od powództwa cywilnego oraz zasądził od Skarbu Państwa koszty obrony udzielonej z urzędu.

Apelację od wyroku Sądu I instancji złożył obrońca oskarżonego. Zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności obrazę art.7 kpk tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanie jego oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez dowolną ocenę wyjaśnień K. O. (1), przyjęcie za wiarygodne w całości zeznań P. B. (1) i G. B., co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i nietrafnym orzeczeniem, że oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy zachodzi – w ocenie obrony - uzasadniona wątpliwość co do winy oskarżonego K. O. (1).
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności obrazę art.4 i 5§2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w szczególności w zakresie ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany jemu czyn w sytuacji, gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do winy oskarżonego K. O. (2),
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony K. O. (3) uderzył P. B. (2) kulą ortopedyczną, podczas gdy taka sytuacja nie miała miejsca w rzeczywistości.

Obrońca wniósł w konsekwencji o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie okazała się zasadna, a argumenty w niej przytoczone czynią ją oczywiście bezzasadną w rozumieniu art.457§2 kpk.

Oczywista bezzasadność wniesionego środka zaskarżenia wynika ze stwierdzenia w sposób niebudzący wątpliwości, że w sprawie nie zachodzą uchybienia określone w art. 438 k.p.k. ani w art. 439 k.p.k., nadto Sąd nie dostrzegł istnienia przesłanki wynikającej z art. 440 k.p.k. Chodzi o sytuację, kiedy niezasadność zarzutów apelacji oraz powołanej w niej argumentacji nie budzi w ocenie Sądu orzekającego żadnych wątpliwości. Taka właśnie sytuacja – w ocenie Sądu Odwoławczego - miała miejsce w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, zgromadził dowody wystarczające dla rozstrzygnięcia i prawidłowo ustalił na tej podstawie stan faktyczny. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało wszystkie wymagania określone w art.424 kpk, co umożliwiała jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrył się też występowania w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Sąd Okręgowy podziela przede wszystkim w pełni ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Zasadne było przyjęcie przez Sąd Rejonowy za wiarygodne wersji zdarzenia przedstawionej przez pokrzywdzonego, albowiem jego zeznania korespondowały z dokumentacją lekarską oraz zeznaniami innych świadków, w tym G. B., K. I., J. S. a szczególności z zeznaniami policjantów P. K. oraz K. K.. Ci ostatni zeznali, iż w ich obecności oskarżony sam stwierdził, że „w trakcie sprzeczki z panem B. uderzył go w rękę jedną z posiadanych kul”. Powyższe koresponduje z notatką urzędową z dnia 13.04.2013r. Z zeznań policjantów wynika również, iż po przybyciu na miejsce zdarzenia ani R. O. ani K. O. (3) nie skarżyli się iż zostali pobici czy doznali jakichkolwiek obrażeń ze strony pokrzywdzonego – jak to później przedstawiali w toku rozprawy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy analiza oraz ocena zebranego materiału dowodowego jest przekonująca i nie nosi cechy dowolności. Mieści się ona w granicach zakreślonych przez przepis art. 7 k.p.k.

W związku z podnoszonymi w apelacji zarzutami, iż Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 7 k.p.k., należy przypomnieć, co następuje:

Po pierwsze, dla skuteczności środka odwoławczego skonstruowanego w oparciu o zarzut naruszenia przez sąd zasad swobodnej oceny dowodów nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny przebieg (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996r., II KRN 199/95, PiPr. 1996/10/10, z dnia 01 marca 2008r., WA 8/07, OSNwSK z 2007, z. 1, poz. 559, z dnia 09 kwietnia 2008r., V KK 301/07, LEX 398555). Koniecznym jest bowiem wykazanie, iż zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada konkretnym zasadom wiedzy, prawidłowości logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, czego jednak obrońca oskarżonego we wniesionej apelacji nie uczynił.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. jeśli tylko: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. np. wyrok z 3 września 1998r., V KKN 104/98, PiPr 1999, z. 2, poz. 6, i szereg innych judykatów).

Wszystkim wskazanym wymaganiom w pełni sprostał Sąd pierwszej instancji. Obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany. Sąd Rejonowy w dokładny i rzetelny sposób omówił i ocenił całokształt ujawnionego materiału dowodowego.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art.4 i 5§2 kpk, albowiem w sprawie nie zaistniały wątpliwości, których nie udałoby się rozstrzygnąć w toku postępowania przed Sądem I instancji. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne – jak wskazano już powyżej nie nasuwają żadnych zastrzeżeń.

Także wymierzona oskarżonemu kara nie budzi zastrzeżeń, jest bowiem adekwatna do okoliczności popełnionego przestępstwa, stopnia winy oraz szkodliwości społecznej czynu.

Zastrzeżenia Sądu odwoławczego nasunęło jedynie rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku dotyczące powództwa cywilnego. W aktach sprawy jest co prawda pozew cywilny pokrzywdzonego P. B. (1) z dnia 20.11.2013r. (k.80 akt) – wpłynął do Sądu w dniu 20.11.2013r., czyli przed terminem I rozprawy, na której otwarto przewód sądowy, jednakże Sąd I instancji nie wydał żadnej decyzji procesowej w przedmiocie tegoż powództwa – do czego obligują przepisy art.65 kpk (przyjęcie albo odmowa przyjęcia powództwa cywilnego) ani też nie doręczył odpisu pozwu stronie przeciwnej. W tej sytuacji – zdaniem Sądu Odwoławczego - Sąd I instancji nie był uprawniony do rozstrzygnięcia w tej materii. W związku z powyższym – Sąd odwoławczy uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku – odnoszące się do tegoż powództwa i związane z nim rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 wyroku a odnoszące się do kosztów z tym związanych. W tej sytuacji w związku z uprawomocnieniem się przedmiotowego wyroku, sam **pozew cywilny z dnia 20.11.2013r. powinien zostać przekazany przez Sąd Rejonowy do sądu właściwego do rozpoznania spraw cywilnych** (analogicznie do treści art.67§1 kpk).

Reasumując Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 tegoż wyroku dotyczące powództwa cywilnego oraz związane z nim rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 wyroku i dotyczące zwolnienia oskarżonego od wpisu od powództwa cywilnego (pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego). Natomiast w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego). Sąd Okręgowy odstąpił nadto od obciążenia oskarżonego kosztami postępowania w postępowaniu odwoławczym, korzystając z dyspozycji przepisu art.624§1 kpk w zw. z art.634 kpk, mając na uwadze sytuację rodzinną, majątkową i zdrowotną oskarżonego (pkt 4 wyroku Sądu Okręgowego).

Na podstawie § 2, § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. Ż. kwotę 516,60 zł (obejmującą stawkę minimalną – 420zł, oraz stawkę 23 % podatek VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu K. O. (2) w postępowaniu odwoławczym (pkt 3 wyroku).

SSR Katarzyna Stolarek SSO Dariusz Kawula SSO Anna Judejko